

— verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een producent van bussen en vrachtwagens. Bij de bestreden besluiten weigerde de Commissie een onmiddellijke afstoting van de participatie van AB Volvo in Scania AB af te dwingen en weigerde zij verzoekster mededeling te doen van de vertrouwelijke bepalingen inzake de afstoting van de participatie van AB Volvo in Scania AB, vervat in de beschikking AB Volvo/Renault Véhicule Industriel (VI). Op grond van deze beschikking van de Commissie heeft AB Volvo zijn machtspositie tegenover Scania bijna 4 jaar lang kunnen handhaven.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster de artikelen 8, lid 4, 6, en 18, lid 3, van de concentratieverordening aan (¹).

Volgens verzoekster heeft de Commissie artikel 8, lid 4, van de concentratieverordening geschonden door haar weigering om op verzoeksters verzoek een onmiddellijke afstoting af te dwingen. Verzoekster stelt dat de minderheidsparticipatie van AB Volvo de jure en de facto alleen of samen met belegger AB zeggenschap oplevert over Scania, die de Commissie een halt had moeten toeroepen.

Verder voert verzoekster artikel 6 van de concentratieverordening aan. Zij stelt dat de Commissie de Volvo/Renault-beschikking had moeten intrekken en de voorwaarden voor de afstoting opnieuw had moeten onderzoeken. Verzoekster stelt dat Volvo door haar deelname aan het besluitvormingsproces van Scania haar verbintenissen betreffende de afstoting heeft geschonden.

Verzoekster stelt ook dat de Commissie aan Scania informatie had moeten verstrekken betreffende de vertrouwelijke bepalingen inzake de afstoting, zoals vervat in de Volvo/Renault (VI)-beschikking. Verzoekster stelt dat zij een rechtstreeks betrokken partij is, waaraan de Commissie toegang tot de in de Volvo/Renault-beschikking vervatte gegevens had moeten verlenen.

Ten slotte stelt verzoekster dat uitstel voor de afstoting van 2003 tot 2004 niet automatisch mocht worden verleend, maar door de Commissie had moeten worden beoordeeld en gerechtvaardigd.

(¹) Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen (PB L 257, blz. 13).

Beroep, op 8 mei 2003 ingesteld door Ampafrance SA tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt

(Zaak T-164/03)

(2003/C 184/86)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 8 mei 2003 beroep tegen Bureau voor harmo-

nisatie binnen de interne markt ingesteld door Ampafrance SA, gevestigd te Cholet (Frankrijk), vertegenwoordigd door C. Bercial Arias, advocaat.

Andere partij bij de procedure voor de kamer van beroep: Johnson & Johnson GmbH

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beslissing van de eerste kamer van beroep van verweerder van 4 maart 2003 in zaak R 220/2002-1 te vernietigen of deze beslissing te herzien voorzover verzoeksters vorderingen daarbij niet zijn toegewezen, en bijgevolg te verklaren dat „luiers van hydrofiel katoen” en de waren waarop het Duitse merk nr. 1 168 346 „bebe” betrekking heeft, geen soortgelijke waren zijn, dat er tussen de merken „bebe” en „monBeBé” (logo) geen gelijkens bestaat die gevaar van verwarring kan opleveren, en dat gemeenschapsmerkaanvraag nr. 297 309 volledig moet worden ingeschreven;
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk: Ampafrance SA

Betrokken gemeenschapsmerk: gemengd woord- en beeldmerk „monbebé” — aanvraag nr. 297 309 ingediend voor waren van de klassen 3, 5, 8, 10, 11, 12, 18, 20, 21, 22, 24, 25 en 28

Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure: Johnson & Johnson GmbH

Oppositiemerk of -teken: nationale merk „bebe”, ingeschreven voor waren van de klassen 3, 16 en 24

Beslissing van de oppositieafdeling: afwijzing van de oppositie

Beslissing van de kamer van beroep: gedeeltelijke vernietiging van de beslissing van de oppositieafdeling en afwijzing van het verzoek tot inschrijving met betrekking tot bepaalde waren zoals zeep enz.; verwerping van het beroep voor het overige

Middelen: verkeerde toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 (gevaar van verwarring)